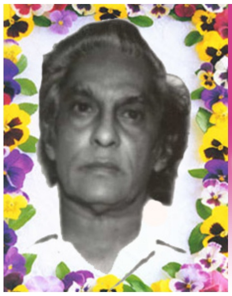

చావు తప్పితే చాలు...
డిటెక్టివ్ యుగంధర్ పరిశోధన
కొమ్మూరి సాంబశివరావు రచన

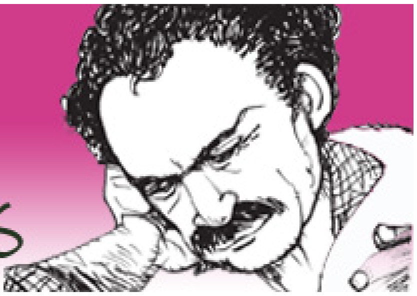

47 సంవత్సరాల క్రిందట విడుదలైన ఈ నవల ఆ రోజుల్లో సృష్టించిన సంచలనం అంతా ఇంతా కాదు. 1962 నుంచీ 1976 వరకూ మూడు సార్లు పునర్ముద్రించబడింది. దాదాపు 15,000 కాపీలు పైగా అమ్ముడుపోయాయి ఆ రోజుల్లోనే. ఈ నవల పుస్తకం వెనుక నున్న క్రింది వాక్యాలు నవల పట్ల ఉత్కంఠతని రెట్టింపు చేస్తాయి.

***

భారతి భుజాల మీద ఏదో చేతులు వేసింది. మొహానికి ఏదో రాసుకుంది? ఏమిటది?

మెట్లమీద ప్రసాద్ చూసిన ఆకారం ఏమిటి? మనిషి కాదని నిశ్చయంగా ఎందుకన్నాడు? వైకుంఠరావు చనిపోయి రెండు రోజులైంది. అతని శవం, మేడమీద కుర్చీలో ఎట్లా ఉంది? ఇంట్లో ఎట్లా తిరుగుతోంది?

"దూరంగా పొండి, తలుపు దగ్గరకి వెళ్ళకండి" అని అరుస్తూ భారతి ప్రసాద్‌నీ, శేఖర్‌నీ ఎందుకు వెనక్కి లాగింది.?

ఈ పుస్తకం రాత్రిళ్ళు ముట్టుకోవద్దు. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు చదవొద్దు. భయం వేసినప్పుడు అప్పటికి చదవడం ఆపి కొంతసేపటి తర్వాత మళ్ళీ మొదలుపెట్టండి..!

(తెలుగులో మొట్టమొదటి హారర్ ఫిక్షన్ నవల ఇది . మొదటి ముద్రణ: 1962లో)

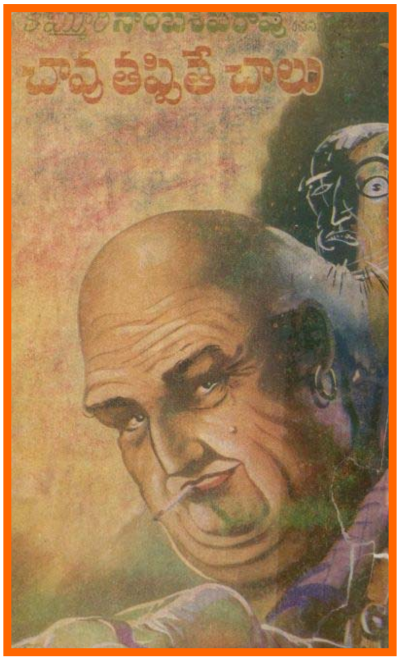

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి)

31

"సావిత్రి"

"ఏంటి రాజా!"

"ఇలా దగ్గరికి జరుగు."

"చాలా?"

అన్నది సావిత్రి రాజారాం మెడలో తన మొహం దాచుకుంటూ.

"ఈ వరద తగ్గితే -"

"తగ్గితే -?"

"మనం వెళ్ళిపోదాం ఈ ఇంట్లోనుంచి ఎంత త్వరగా వెళ్ళిపోతే అంత మంచిది" అన్నాడు రాజారాం. సావిత్రి నడుం చుట్టూ చెయ్యివేసి ఇంకా దగ్గరికి లాక్కుంటూ. మృదువుగా అతని పెదిమలని తన పెదిమలతో తాకింది సావిత్రి. అతను ఆమెని గాఢంగా కావలించుకున్నాడు.

"పోయిందా?" అడిగింది సావిత్రి.

"ఏమిటి?"

"నా మీద కోపం -"

"నీ మీద కోపం లేదే"

"నీ చెల్లెలుగా..."

"అదా!? చెప్పానుగా నువ్వు నా చెల్లివి కావని మనసులోకి ఇంకాలని."

"ఇంకిందా?"

"బాగా ఇంకింది ఏవీ? నీ పెదిమలు" అన్నాడు రాజారాం.

అయిదు నిముషాల తర్వాత "మరి మనం వెళ్ళిపోతే నువ్వు వచ్చిన పని?" అడిగింది సావిత్రి రహస్యంగా.

"మేడమీద గదిలోకి వెళ్ళాలి. నడవాలో శవం ఉంది. అస్తిపంజరం తిరుగుతోంది. ఈ దెయ్యాల కొంపలో ఎలా?"

"అందుకని ఒదిలేసి వెళ్ళిపోదామా? తీసుకుని వెళ్ళిపోతే సరి!"

"ఎలా తీసుకోవడం! రాత్రి వెళ్ళడానికి ధైర్యం చాలదు లేచి తిరిగే శవాలు, అస్తిపంజరాలు, పాములు!"

రాజారాం జుట్టులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి, అతని చెంపకి తన చెంప రాసుకుంటూ "ఆ శేషయ్య ధైర్యశాలి మల్లే ఉన్నాడు. ముసలాడయినా భయపడకుండా ఆ పాముల్ని ఎలా చంపాడో! అతన్ని సహాయం అడిగితే!"

"ఇదేమయినా బరువు మోయడమా సహాయం అడగడానికి." సావిత్రి నవ్వింది.

"కొంత ఇస్తానని చెప్పు! మంచి మాటలతో ఒప్పించు. డబ్బుకి లొంగనివాడెవడుంటాడు. శేషయ్యలాంటి బీదవాడు వెంటనే ఒప్పుకుంటాడు."

రెండు నిముషాలపాటు రాజారాం మౌనంగా ఉండి "ఏమంటాడో రేపు అడిగి చూస్తాను!" అని సావిత్రిని మరింత గట్టిగా కావలించుకున్నాడు.

32

"వరదలు తగ్గుతున్నాయి" అన్నాడు శేఖర్.

"ఎలా తెలుసు?" అడిగాడు లింగమూర్తి.

"రేడియోలో చెప్పారు."

"అవును మర్చేపోయాను. నీ దగ్గిర ట్రాన్సిస్టర్ ఉందిగా! అయితే ఒకటి రెండు రోజుల్లో ఈ లంక లోంచి బయట పడతాం" అన్నాడు లింగమూర్తి సంతోషంతో.

వరద తగ్గుతుందనీ, ఆ ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయేందుకు వీలవుతుందనీ తెలియగానే అందరి మొహాలు వికసించాయి. గుండెల్లో బరువు తగ్గింది. మహా అయితే ఇక ఒకరోజో, రెండు రోజులో! ఈ రెండు రోజులూ ఎలాగో గడిపేస్తే చాలు. వరద తగ్గు ముఖం

పట్టిందని నౌఖర్లకి కూడా తెలిసింది. సంతోషంతో వాళ్ళ మొహాలూ వికసించాయి. శేషయ్య చుట్టతాగుతూ కనుచూపుమేర వరకూ కనిపిస్తున్న నీటి ప్రవాహం చూస్తూ వసారాలో నిలుచున్నాడు.

"శేషయ్యా!"

"ఆ!" అని పక్కకి తిరిగాడు శేషయ్య.

"ఓ మాట!" అన్నాడు రాజారాం.

"ఏమిటా మాట!"

"నీకు లక్ష రూపాయలు వస్తాయింటే ఏం చేస్తావు?" అడిగాడూ రాజారాం చిరునవ్వుతో.

"విరగబడి నవ్వుతాను. నాకు లక్ష రూపాయలు ఎలా వస్తాయి నాయనా!"

"వచ్చే మార్గం నేను చెపుతానంటాననుకో!"

"నాకు చెప్పడం దేనికి! నువ్వే తీసుకో ఆ లక్షా!" అన్నాడు శేషయ్య నవ్వుతూ.

"నాకూ, నీకూ వచ్చే మార్గం ఉంది. హాస్యం కాదు. నిజం!"

"అలాగా! ఏమిటి నాయనా ఆ చిట్కా?" అడిగాడు శేషయ్య.

"శేషయ్యా! బిగ్గరగా మాట్లాడక. ఎవరయినా వింటారు, ఇది రహస్యం సుమా! ఈ ఇంట్లో కొన్ని లక్షలున్నాయి."

"ఏమిటి? దెయ్యాలా?" అడిగాడు శేషయ్య.

"హాస్యానికి చెప్పడంలేదు అన్నానుగా! ఈ ఇంట్లో ఒక చోట కొన్ని లక్షలున్నాయి. అవెక్కడున్నాయో నాకు తెలుసు. మనం వెళ్ళి తీసుకోవడమే తరువాయి."

"అయితే ఇంకా ఎందుకు ఇక్కడ నిలుచున్నావు? వెళ్ళి తీసుకో!"

"రాత్రిళ్ళు ఈ ఇంట్లో దెయ్యం తిరుగుతోంది. ఒంటిగా ఎలా వెళతాను!

"అందుకని?"

"రాత్రి నాకు తోడుగా రా. ఎవరికి తెలియకూడదు సుమా! నువ్వు నాకు తోడు వస్తే నీకు ఓ లక్ష ఇస్తాను."

"ఈ దెయ్యాల భయంతో నీ మతి చెడిపోయింది."

"శేషయ్యా! నేను నిజం చెబుతున్నాను" అని రాజారాం ఇటూ అటూ చూసి ఆ ప్రాంతాల్లో ఎవరూ లేరని నిశ్చయించుకుని "నిజం చెపుతున్నాను. నేనే కొన్నేళ్ళ క్రితం చాలా విలువ చేసే నగలు ఈ ఇంట్లో దాచాను."

"ఎక్కడ దాచావు, నాకు సహాయం చేస్తే నీకు భాగం ఇస్తాను." శేషయ్య తలూపాడు.

"అయితే రాత్రి అందరూ నిద్రపోయాక నిన్ను పిలుస్తాను. నాతో రా!"

శేషయ్య మళ్ళీ తలూపాడు. సరిగా ఆ సమయానికి ఎవరో వెనక కదిలినట్లు అలికిడి అయింది. ఇద్దరూ వెనక్కి తిరిగి చూశారు. ఎవరూ లేరు. కాని కిటికీ తెర కదిలింది. గాలికే కదిలిందో, లేక మనిషే కదిల్చాడో తెలియలేదు.

వాన ఆగిపోయింది. బాగా ఎండకాస్తోంది కాని ఇంకా ఇంటి చుట్టూ నీళ్ళు ఉన్నాయి, మర్నాటికి నీటి మట్టం బాగా తగ్గుతుందని అందరి ఆశ. కిటికీలోంచి, తలుపుల్లోంచి నిగనిగమంటూ ఎండ ఇంట్లో అన్ని మూలలా పడుతూ ఉంటే అందరికి ధైర్యం వచ్చింది. అయినా ఎవరూ మేడమీదకి వెళ్ళలేదు. మేడమీద శవం విషయం ఎవరూ మరిచి పోలేదు. కామరాజు లింగమూర్తి చదరంగం

ఆడుతూ రోజంతా గడుపుతున్నారు. శేఖర్, ప్రసాద్, భారతీ, పద్మా పేకాటలో పొద్దుపుచ్చుకుంటున్నారు. నౌఖర్లు ఎవరి పనులు వాళ్ళు చూసుకుంటున్నారు.

చీకటి పడసాగింది. లాంతర్లు వెలిగించారు. చీకటితో పాటు మళ్ళీ అందర్లో భయం కలిగింది. ఈ రాత్రి - ఈ ఒక్క రాత్రి ఏ అఘాయిత్యమూ జరగకుండా గడిస్తే మర్నాడు ఆ ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోవచ్చునని ఆశపడుతున్నారు. ఎనిమిది గంటలకల్లా భోజనాలు పూర్తి అయ్యాయి.

"ఏమర్రా వాన తగ్గిపోయింది. వరదా తగ్గిపోతోంది బహుశా రేపు మనం ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవచ్చుననుకుంటాను. ఎవరికీ ఏ ఆపదా కలగకుండా ఈ రాత్రి గడిస్తే చాలు!" అన్నాడు కామరాజు.

లింగమూర్తి, భానుమతి తలలు ఊపారు. "ఆపద రాకుండా మనం ఏం చెయ్యగలం?" అన్నాడు ప్రసాద్. "జాగ్రత్తగా ఉంటే సరి. ఈ గది తలుపులు మూసేసి లోపల గడియ పెట్టేద్దాం. ఎక్కడ ఏ చప్పుడు అయినా, తెల్లారేంతవరకూ ఇక్కణ్ణించి ఎవరూ వెళ్ళకూడదు. రాత్రంతా వంతుల మీద ఇద్దరేసి చొప్పున కాపలా ఉండాలి శేఖర్! పిస్తోలు దగ్గర ఉంచుకో" అన్నాడు కామరాజు.

"నౌకర్లు?" అడిగాడు శేఖర్. "నౌకర్లని కూడా ఈ రాత్రికి మనతోపాటు ఈ హాల్లోనే పడుకోమందాం, ఎందుకయినా మంచిది."

శేఖర్ నవ్వి "పిడుగుపడినా, భూకంపం వచ్చినా మనం ఈ హాల్లోంచి కదలకూడదంటావు!" అన్నాడు.

కామరాజు తీక్షణంగా శేఖర్ని చూసి, "సాహసం చేసి మాట మాటికి నువ్వు చొరవచేసుకుని వెళ్ళి తెలుసుకున్నదేమిటి?" అడిగాడు. శేఖర్ పెదిమ విరిచాడు. "అందుకే చెపుతున్నాను." కామరాజు మాటకి ఎవరూ ఎదురు చెప్పలేదు.

భోజనాలు ముగించిన తరువాత నౌకర్లందరూ హాల్లోకి వచ్చి పడుకోవాలని కామరాజు ఉత్తరువు అని ప్రసాద్ నౌకర్లకి చెప్పివచ్చాడు. తొమ్మిది గంటలయింది. దాసీది హాల్లోకి వచ్చింది.

"మిగతావాళ్ళేరి?"

"వంటమనిషి, ముద్దబ్బాయ్ వసారాలో నిలుచున్నారండి!"

"మునయ్య, రాజారాం, అతని చెల్లెలు?"

"వాళ్ళు కనిపించడం లేదండీ."

"అదేమిటీ? ఎలా కనిపించకుండా పోతారు? అందరూ కలిసి భోజనాలు చెయ్యలేదా?" అడిగాడు శేఖర్.

"అందరం కలిసే భోజనం చేసామండీ! రాజారాం, సావిత్రి ముందుగా భోజనం ముగించి చేతులు కడుక్కోవడానికి సావిట్లోకి వెళ్ళారు. తర్వాత నేనూ, ముద్దబ్బాయి, మునయ్య వెళ్ళాం. మా వెనకే వంటమనిషి, దాసీది వచ్చారండి! రాజారాం, సావిత్రి చేతులు కడుక్కుని వెళ్ళారు. వాళ్ళ గదిలోకో, హాల్లోకో వచ్చారనుకున్నాము" అన్నాడు శేషయ్య

"వాళ్ళ గదిలో కూడలేదా?"

"చూశానండీ లేరు"

"మునయ్య ఏడి?"

"అతను కనిపించడం లేదండీ! నేను, ముద్దబ్బాయి రాజారాం కోసం వెతుకుతుండగా మునయ్య వెళ్ళిపోయారండి!"

కామరాజు రెండు నిమిషాలు ఆలోచించి "వాళ్ళ ముగ్గుర్నీ వెంటనే రమ్మని కేకవెయ్యి."

ముద్దబ్బాయి కేకేశాడు. ప్రతిధ్వని తప్ప జవాబులేదు. అయిదు నిముషాలుండి మళ్ళీ కేక పెట్టాడు. ప్రయోజనం లేక పోయింది.

"ఒకళ్ళకి ఒకళ్ళు తోడుగా ఎక్కడికో వెళ్ళి ఉంటారు. కాసేపు చూస్తే సరి" సలహా ఇచ్చాడు లింగమూర్తి.

మొద్దబ్బాయి, శేషయ్య హాలు తలుపు దగ్గరే నిలుచున్నారు. వంటమనిషి, దాసీది హాల్లోకి వెళ్ళి ఓ మూల చాపలు పరుచుకున్నారు. అరగంట దాటింది. శేషయ్య తలుపు దగ్గర పచార్లు చేస్తున్నాడు.

"వాళ్ళు ఏమయ్యారో వెళ్ళి చూసి వద్దామా" అడిగాడు మొద్దబ్బాయి.

"నాకు లక్ష రూపాయలు వచ్చే మార్గం చూపిస్తానన్నాడు రాజారాం" చెప్పాడు శేషయ్య రహస్యంగా

"ఎప్పుడు?"

"పొద్దున్న చెప్పాడు. రాత్రి తనకూడా రమ్మన్నాడు.

"అయితే మనం వెళ్ళి వెతకడం మంచిదనుకుంటాను."

శేషయ్య తలవూపి "వీళ్ళని తలుపులు వేసుకోమని చెప్పాలి. అందరూ అప్పుడే నిద్రపోయినట్లున్నారు."

"శేఖర్ మెలుకువగానే ఉన్నాడేమో చూస్తాను" అని లోపలికి వెళ్ళి నిమిషంలో శేఖరుతో తిరిగి వచ్చాడు మొద్దబ్బాయి, "వాళ్ళు ముగ్గురూ అంతులేరు. మేం వెతకడానికి వెళుతున్నాము. తలుపు గడియపెట్టుకోండి" అన్నాడు శేషయ్య. శేఖర్ తలతిప్పి "భారతితో తలుపు వేసుకోమని చెపుతాను. నేనూ వస్తాను" అన్నాడు.

"మీ నాన్నగారు?"

"నాన్న నిద్రపోతున్నాడు"

"అవసరంలేదు. మీరు ఇక్కడే ఉండండి."

"ఇద్దరికి ముగ్గురం ఉంటే మంచిది." అని లోపలికి వెళ్ళాడు శేఖర్. అయిదు నిముషాల తర్వాత బయటకి వచ్చి "వెళ్ళడానికి వీల్లేదని భారతి పట్టుపట్టింది. ఆమెని ఒప్పించేటప్పటికి ఇంతసేపు అయింది." అన్నాడు.

ముగ్గురూ బయలుదేరారు. నాలుగు అడుగులు వేశాక శేఖర్ చెయ్యి పట్టుకుని "దయచేసి మాట్లాడవద్దు, చప్పుడు చెయ్యవద్దు. నిశ్శబ్దంగా ఉండండి" అన్నాడు శేషయ్య.

"ఎందుకని?" అడిగాడు శేఖర్.

"తర్వాత చెపుతాను. ఆ టార్చి ఇలా ఇవ్వండి." అని టార్చి తీసుకుని అద్దానికి అరిచెయ్యి అడ్డుపెట్టి, వేళ్ళ సందుల్లోంచి కొద్దిగా వెలుగు వేస్తూ శేషయ్య ముందుకి నడిచాడు.

వంట గదీ, భోజనాల సావిడీ, కొట్టుగదీ, కింద అన్ని గదులూ వెతికారు, ఆ ముగ్గురి జాడ కనిపించలేదు వంట గది పక్కన ఉన్న వసారాలో శేషయ్య ఆగిపోయి టార్చి వెలుగులో నేలంతా పరీక్షగా చూశాడు - ఒక మూల ఉండగా ఉన్న దూది కనిపించింది. మొద్దబ్బాయి ఆ దూది ఉండ తీశాడు. శేషయ్య దాన్ని వాసన చూసి జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

"ఏమిటది?" అడిగాడు శేఖర్.

"ఉష్! తర్వాత చెపుతాను" అని శేషయ్య మెట్లవైపు దారి తీశాడు.

శేఖర్ మెట్ల దగ్గర ఆగిపోయాడు. వాళ్ళతో మేడమీదకి వెళదామా వద్దా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. శేషయ్య, మొద్దబ్బాయిల ప్రవర్తన అతనికేమాత్రమూ నచ్చలేదు.

"మీరిక్కడే నిలుచునుంటారా!" అడిగాడు శేషయ్య.

"శేషయ్యా! ఏదో గూడుపుఠాణి చేస్తున్నారు మీరు. అదేమిటో చెపితేకాని వీల్లేదు." అన్నాడు శేఖర్ గంభీరంగా.

"మీకే తెలుస్తుంది, దయచేసి మాతో రండి! మీ సహాయం మాకు అవసరం కావచ్చు" అని శేషయ్య మేడ మెట్లు ఎక్కసాగాడు.

శేషయ్య వెనకే మొద్దబ్బాయి, శేఖరూ వెళ్ళారు.

నడవాలో కుర్చీలో వైకుంఠరావు శవం అలాగే ఉన్నాయి. ఎక్కడా ఏ మార్పు రాలేదు. ఒక్కొక్క గది వెతికారు. రాజారాం, సావిత్రి, మునయ్యల ఆచూకీ తెలియలేదు.

"వాళ్ళు ముగ్గురూ వెళ్ళిపోయారేమో!" అన్నాడు శేఖర్. శేషయ్య జవాబు చెప్పలేదు. డాబా మీదకి మెట్లున్నాయి. ఆ మెట్ల దగ్గర ఆగి టార్చివెలుగులో నేల పరీక్షగా చూశాడు శేషయ్య. అస్పష్టంగా కనిపించిన అడుగుజాడలు మొద్దబ్బాయికి చూపించి మొలలోంచి పిస్తోలు తీశాడు, శేషయ్య పిస్తోలు తీయగానే శేఖర్ అమితాశ్చర్యంతో "అదెక్కడిది నీకు?" అడిగాడు.

"నాదే" అని శేషయ్య డాబా మెట్లు ఎక్కసాగాడు. మొద్దబ్బాయి శేషయ్య వెనకే వెళ్ళాడు.

చాలా పెద్ద డాబా అది. మెట్లగది అవతల నిలబడి శేషయ్య చెవులు రిక్కించుకుని విన్నాడు. తర్వాత టార్చి వెలుగు చుట్టూ వేసి, డాబా అంతా పరీక్షించాడు. ఎవరూ లేరూ మెట్లగది పక్కన పిట్టగోడనించి నేలకి చిన్న గుడారంలా ఒక కాన్వాస్ బట్ట ఉంది. శేషయ్య చర చర అటు నడిచాడు. ఒక మనిషి లోపలికి వెళ్ళగలిగేటంత చిన్న గుడారం అది. ఆ కాన్వాస్ బట్ట లాగేశాడు శేషయ్య. ఒక రేకు పెట్టె, రెండు సీసాలు, ఒక ఉలి, రెండు కత్తులు కనిపించాయి. ఆ సీసాలు పరీక్ష చేశాడు ఖాళీగా ఉన్నాయి. కాని అడుగున ఎర్రని ద్రావకం ఏదో ఉన్నది. రేకు పెట్టె తెరిచాడు కొన్ని బట్టలున్నాయి అవిగాక రెండు విగ్గులు, ఒక మేకప్ బాక్సు, ఒక సీసాలో క్లోరోఫాం, ఇంకో రెండు సీసాల్లో ద్రావకాలు ఉన్నాయి. పెట్టెలోంచి పాంటు తీసి రెండు చేతుల్లో పట్టుకుని "ఇది మున్నయ్యది కాదు." అన్నాడు శేషయ్య. మొద్దబ్బాయి తలవూపాడు.

"ఏమిటి ఇవన్నీ! ఇక్కడికి ఎలా వచ్చాయి శేషయ్యా? వెంటనే చెప్పు" అడిగాడు శేఖర్ కోపంగా.

"తొందరపడకండి అంతా తెలుస్తుంది. మనం ఇప్పుడు బోట్ హౌస్‌లోకి వెళ్ళాలి. వెళ్ళేటప్పుడు ఏ మాత్రం చప్పుడు చెయ్యకూడదు. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ గట్టిగా ఊపిరి పీల్చకుండా వెళ్ళాలి. నీళ్ళల్లో చప్పుడు చెయ్యకుండా నడవాలి. ఆ విషయం జ్ఞాపకముంచుకోండి!" అన్నాడు శేషయ్య కిందకి దిగుతూ.

✵ ✵ ✵

బోట్ హౌస్‌లో తలుపులు, కిటికీలు మూసివున్నాయి. పిక్కలవరకూ లోతు నీళ్ళల్లో గోడపక్కన నిలబడ్డారు ముగ్గురూ. వైకుంఠరావు శవాన్ని ఆ బోట్ హౌస్‌లో ఉంచారు. ఆ బోట్ హౌస్ లోంచే ఆ శవం మాయమయి ఇంట్లో ప్రత్యక్షమైంది. శేషయ్య ప్రవర్తన విచిత్రంగా తోచింది శేఖర్‌కి. కాని శేషయ్యలో ఠీవి, గాంభీర్యమూ చూసి శేఖర్ ఎదురు చెప్పలేక అతను చెప్పినట్లు చేస్తున్నాడు.

కిటికీ తలుపుకి చెవి ఆనించి కాసేపు విన్నాడు శేషయ్య. మొద్దబ్బాయికి సంజ్ఞ చెయ్యగానే, మొద్దబ్బాయీ కిటికీ రెక్కకి చెవి ఆనించి, విని తలూపాడు. శేఖర్ కూడా అలాగే చేసాడు. లోపల్నుంచీ అస్పష్టంగా మాటలు వినపడ్డాయి. ఎవరో ఏడుస్తున్నారు. ఏదో చెప్పడానికి శేఖర్ నోరు తెరవగానే మొద్దబ్బాయి శేఖర్ నోరు అరిచేత్తో మూసేశాడు. "దయచేసి నిశ్శబ్దంగా ఉండండి. చప్పుడు చెయ్యకూడదు" అన్నాడు శేషయ్య ఇంగ్లీషు భాషలో శేఖర్ చెవిలో. తోటమాలి శేషయ్య చెవిదగ్గర నోరుపెట్టి "ఎవరు మీరు మారువేషంలో ఎందుకు మా ఇంటిలో పనికి కుదిరారు?" అడిగాడు.

శేషయ్య జవాబు చెప్పలేదు. చిన్నగా నవ్వాడు. శేఖర్నీ, మొద్దబ్బాయినీ తలుపు దగ్గర నిలుచోమని చెప్పి బోట్ హౌస్ వెనక్కి వెళ్ళాడు. నీళ్ళ గది వెనకవైపుంది. ఆ నీళ్ళ గదికీ, పెరటికీ మధ్య రేకు తలుపు ఉన్నది ఆ తలుపు నెమ్మదిగా తోశాడు శేషయ్య. కదులింది. చప్పుడు చెయ్యకుండా అంగుళం, అంగుళం చప్పున తోశాడు తలుపు పూర్తిగా తెరుచుకున్న తర్వాత లోపలికి వెళ్ళాడు. నీళ్ళగదికీ వంట గదికీ మధ్య తలుపు లేదు. వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళి ఆగాడు. స్పష్టంగా వినపడుతున్నాయి మాటలు. ఇంకో రెండడుగులు వేసి తలుపు పక్కన ఆగి తొంగి చూశాడు.

గది మధ్య కొవ్వొత్తి వెలుగుతోంది. రాజారాం గోడకి ఆనుకుని నిలబడి ఉన్నాడు. రెండు చేతులూ పైకెత్తి ఉంచాడు. మంచం మీద సావిత్రి కూర్చున్నది. పెద్ద బాకు పట్టుకుని రాజారాం పక్కన అతని వైపు తిరిగి నిలుచున్నాడు మునయ్య. సావిత్రికి ఎదురుగా రాజారాంని చూస్తూ ఇంకో మనిషి గది మధ్య కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. అతని మొహం కనిపించడం లేదు. నల్లని పాంటు, నల్లని కోటు వేసుకున్నాడు. భారీ మనిషి కాడు. అతని చేతిలో పిస్తోలు ఉంది. నీతో చర్చించేందుకు నాకు వ్యవధి లేదు ఆఖరిసారి అడుగుతున్నాను చెప్పు! తెల్లారే లోపున నేను వెళ్ళిపోవాలి. ఈ వరద తగ్గితే పోలీసులు వస్తారు. పోలీసులు వస్తే ఆ నగలు నీకూ నాకూ కాకుండా పోతాయి. ఆ శేషయ్యతో నువు పెట్టిన బేరం నీకు నేను పెడుతున్నాను. నీకు లక్ష రూపాయల విలువగల నగలు ఇస్తాను. చెప్పు" అన్నాడు కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి.

రాజారాం మాట్లాడలేదు. కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి సావిత్రివైపు తిరిగి "నన్ను మోసం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించడం అవివేకం. నాదగ్గర రెండు వేల రూపాయలు తీసుకుని నన్ను మోసం చేసి ఈ రాజారాంతో ఎక్కడికో పారిపోదామనికున్నావా? అతనికి బుద్ధి చెప్పు. ప్రాణాలతో ఈ గదిలోంచి బయటపడాలంటే ఆ నగలు ఎక్కడ దాచినదీ చెప్పాలి" అన్నాడు.

సావిత్రి బెదురుతూ చూపింది. "నాకు తెలియదు తెలిస్తే చెప్పేదాన్నే! నేను మిమ్మల్ని మోసం చెయ్యాలనుకోలేదు. ఆ నగలు ఎక్కడ దాచినదీ కనుక్కోడానికి ప్రయత్నించాను" అన్నది. కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి నవ్వాడు.

"ఏమో! నువ్వు నన్ను మోసం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించావో అతన్నే మోసం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించావో దేవుడికి తెలియాలి. రాజారాం! చెపుతావా చెప్పవా?" అడిగాడు కోపంతో. ఆ నగలు ఎక్కడ దాచినదీ చెప్పిన మరుక్షణం తన ప్రాణం గడ్డిపరకతో సమానం అని రాజారాంకి తెలుసు. ఆ విషయం చెప్పనంతకాలమే తను ప్రాణాలతో ఉంటాడు. సావిత్రి కళ్ళల్లోకి చూశాడు, ప్రేమతో, బాధతో చూస్తున్నాయి ఆమె కళ్ళు. ఆమె తనని మోసం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించలేదని రాజారాంకి తెలుసు. ఆ విశ్వాసమే అతనికి మనోబలం ఇచ్చింది. "నేను చెప్పను, చెప్పదలుచుకోలేదు. మీరు నన్నూ, సావిత్రినీ వదిలిపెట్టండి. ఆ నగలలో సగం మీకు ఇస్తాను" అన్నాడు. కుర్చీలో కూర్చున్న మునయ్యను చూసి "రుచి చూపించు" అన్నాడు.

మునయ్య రాజారాంని ఫెడీమని నోటిమీద కొట్టాడు. ఆ దెబ్బకి రాజారాం తల ఇటూ అటూ ఊగింది. పెదిమలు చిట్లి రక్తం కారింది. శేఖర్ ముందుకి అడుగు వెయ్యబోయాడు. శేషయ్య శేఖర్‌ని చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాడు,

"రాక్షసుల్లా ప్రవర్తించకండి!" అని మంచం మీదనుంచి చివాలున లేచింది సావిత్రి. కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి సావిత్రిని ఒక్క తోపు తోశాడు. మంచం మీద పడ్డది.

"రాక్షసుల్లా కాదు - యమదూతల మల్లే ప్రవర్తిస్తాం. జాగ్రత్త!" సావిత్రి జుట్టు పట్టుకుని తల ఆడించాడతను.

"మీ చేతనయినంత నన్ను హింసించండి. అంతే కాని నగలు ఎక్కడ ఉన్నాయో తెలియని సావిత్రిని హింసించి ఏం లాభం" అన్నాడు రాజారాం.

కుర్చీలో కూర్చున్న మునయ్య కళ్ళల్లోకి చూసి ఏదో సంజ్ఞ చేశాడు. మునయ్య తలవూపాడు.

"బావుంది. మీ ఇద్దరూ ప్రేమలో పడ్డారన్నమాట. మంచిదే! మా పని సులభమైంది. ఊ! కాని!" అన్నాడు అతను మునయ్యతో. మునయ్య కింద పడివున్న తాడూ తీసి రాజారాం చేతులు బిగించి కట్టాడు. రాజారాంని గోడకి ఆనుకుని నిలబడమన్నాడు.

తర్వాత సావిత్రి వైపు తిరిగి "లే, ఇటురా" అన్నాడు.

సావిత్రి భయపడి లేచి వెళ్ళింది. తోలుబెల్టు తీశాడు మునయ్య. ఫెళీమని సావిత్రిని ఆ తోలు బెల్టుతో కొట్టాడు.

"నేనేం చేశాను! మీకు సహాయం చెయ్యడానికి రాజారాం చెల్లెలుగా నటించినందుకా నాకీ శిక్ష! ఆ నగలు ఎక్కడ ఉన్నాయో నాకు తెలియదు. మీరెంత హింసించినా నేను చెప్పలేను." అన్నది సావిత్రి ఏడుస్తూ.

కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి నవ్వి "ఆ విషయం నాకు తెలుసు. నిన్ను హింసిస్తే రాజారాం రహస్యం బయట పెడతాడు" అన్నాడు. మునయ్య అటూ ఈటూ ఓసారి చూసి, కిటికీ దగ్గిర గూడులోంచి ఓ బ్లేడు తీశాడు. అరి చేతిమీద రెండు నిముషాలు పదును పెట్టాడు.

"పాపం! అందమైన మొహం మీద అరంగుళం లోతున గండ్లు పడుతాయి!" అన్నాడు కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి. రాజారాం పళ్ళు బిగించాడు. సావిత్రి రెండు చేతులూ మొహానికి అడ్డం పెట్టుకున్నది

"చేతులు అడ్డం పెట్టుకుంటే ఆగుతుందా! ముందు చేతులు తెగుతాయి!" అన్నాడు మునయ్య. సావిత్రి ఏడుస్తోంది. రాజారాం మొహం తిప్పేసుకున్నాడు. మునయ్య సావిత్రి దగ్గరకు వెళ్ళాడు. బ్లేడు సావిత్రి చేతికి ఆనించి "రాజారాం! చూడు.. సావిత్రి గతి!" అన్నాడు.

సావిత్రి భయంతో కెవ్వున కేకపెట్టింది. "ఆగండి చెపుతాను" అన్నాడు రాజారాం. కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి నవ్వి "అదీ! అలా దారికి రా! ఇంతకు ముందు చెప్పినట్లు అబద్ధం చెప్పావా ఈసారి కనికరించను" అన్నాడు.

"చెపుతాను కాని మమ్మల్ని ఒదిలేస్తావా? వొదిలేస్తావని నమ్మకం ఏమిటి?" అడిగాడు రాజారాం. "ఆ నగలు మా చేతికి చిక్కాక ఈ ప్రాంతాల ఒక అరక్షణం ఉండం.. మిమ్మల్ని ఒదిలెయ్యక ఏం చేస్తాం! మా వెంట తీసుకు పోతామా?" అన్నాడు కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి.

"ఈ నగలు మీకు దొరికినట్లు ఎవరికీ తెలియకుండా ఉండేందుకు.."

"మిమ్మల్ని చంపేస్తాననా నీ భయం! పిచ్చివాడా! హత్య చెయ్యడం వివేకమైన పనికాదు. అన్ని నేరాలూ ఒక ఎత్తు, హత్యానేరం ఒక ఎత్తు" అన్నాడు అతను.

"నీ మాటలు ఎవరు నమ్ముతారు! వైకుంఠరావుని హత్య చెయ్యలేదూ!" అన్నాడు రాజారాం.

"మునయ్య పొరపాటువల్ల వైకుంఠరావు మరణించాడు. అతన్ని చంపాలన్న ఉద్దేశం లేదు" అన్నాడు కుర్చీలో ఉన్న మనిషి. రాజారాం ఆలోచిస్తున్నాడు.

"నీకు వేరే మార్గం లేదు. నిన్నూ, సావిత్రినీ చంపం. మా మాట నమ్మాలి. అంతే!" అన్నాడు అతను. రాజారాం తల ఊపాడు "చెప్పు!"

"మేడమీద కామరాజు పడకగదిలో.. "

"ఎక్కడ?"

"గుమ్మానికి, నాలుగు అడుగుల దూరంలో నేలకింద గోడలో."

కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి రాజారాం దగ్గరకి వెళ్ళి ఫెడీమని చెంప మీద కొట్టి అబద్ధం చెపుతున్నావు. మేడమీద నేలకింద ఎలా దాచి ఉండగలవు!" అన్నాడు కోపంగా.

"సావధానంగా విను. చెపుతాను. పదేళ్ళ క్రితం నేను ఆ ఇంట్లో ప్రవేశించినప్పుడు ఎవరూ లేరు. పాడుబడ్డ ఇల్లు మల్లే ఉంది. ఆ నగలు ఎక్కడ దాద్దామా అని ఇల్లంతా గాలించాను. ఓ గదిలో నేల అక్కడక్కడ పెచ్చులుపోయి ఉంది. గుమ్మానికి నాలుగు అడుగుల దూరంలో గచ్చు తవ్వి చిన్న గుంట చేశాను. ఆ గుంటలో నగలు దాచాను. తర్వాత ఆ గుంట పూడ్చేసి పైన సిమెంటు పూశాను. కొత్తగా

సిమెంటు పూసినట్లు తెలియకుండా సిమెంటు గీకి పైన సున్నం కలిసిన ఇసుక చల్లాను. ఎవరైనా వచ్చి చూసినా అక్కడ గుంట తవ్వినట్లుగాని, సిమెంటు పూసినట్లుగాని తెలియదు" అన్నాడు" రాజారాం.

కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి కాసేపు ఆలోచించి "నమ్మశక్యం కాకుండా ఉంది. అటువంటి చోటదాస్తే వాటిని మళ్ళీ ఎలా తీసుకుందామనుకున్నావు?" అడిగాడు.

"మళ్ళీ తీసుకోవటమా! అప్పుడప్పుడే తీసుకో వీలు కలుగుతుందని నాకు నమ్మకం లేదు. పోలీసులు నన్ను పట్టుకు తీరతారని నాకు తెలుసు నా వేలిముద్రలు దొరికాయని పత్రికల్లో వేశారు. ఎన్నేళ్ళు శిక్ష పడుతుందో తెలియదు. నేను జైల్లోంచి బయటికి రావడానికి పధ్నాలుగేళ్ళు పట్టినా పట్టవచ్చు. అప్పటివరకూ ఎవరికీ ఆ నగలు కనిపించకుండా ఉండాలి. అందుకే అక్కడ దాచాను."

"నిజం చెపుతున్నావా?" అడిగాడు అతను తీక్షణంగా రాజారాంని చూస్తూ రాజారాం తలూపాడు.

"మునయ్యా! వీళ్ళిద్దరూ ఇక్కణ్ణించి కదలకుండా చూస్తూ ఉండు. నేను వెళ్ళి వస్తాను" అన్నాడు కుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి.

"ఇంట్లో వాళ్ళు మెలుకువగా ఉన్నారేమో" మునయ్య సందేహం వెలిబుచ్చాడు.

"ఆ మనిషి పకపక నవ్వాడు. మెలుకువగా ఉన్నా మేడమీదకి ఎవరూ రారు. కామరాజు గది లోపల గడియ పెట్టి బయట వైకుంఠరావు శవాన్ని కాపలా పెడతాను. అప్పటికీ, ఏ శేషయ్యో తెగించి మేడమీదకి వచ్చాడా ప్రాణాలు బలి ఇస్తాడు" అని తలుపు వైపు తిరిగాడు.

"ప్రాణాలు తెగించడానికి ఇక్కడికే వచ్చాను. కదలక! చేతులు పైకెత్తు! నువ్వు కూడా మునయ్యా!"

ఆ మాట వినిపించేసరికి మునయ్యా, ఆ ఇంకో మనిషీ చకితులయి వెనక్కి తిరిగారు.

"చేతులు పైకెత్తు ఉంచండి. లేకపోతే నిర్దాక్షిణ్యంగా కాల్చేస్తాను" అన్నాడు శేషయ్య గదిలో ప్రవేశిస్తూ. అతని వెనకే మొద్దబ్బాయి, శేఖర్ కూడా గదిలో ప్రవేశించారు.

"నువ్వా? ఎందుకు వచ్చావు ఇక్కడికి?" అడిగాడు మునయ్య.

"శేషయ్యా! శేషయ్య వచ్చాడు రాజా!" అన్నది సావిత్రి సంతోషంతో, గదిలోకి వచ్చిన ముగ్గుర్నీ రాజారాం ఆశ్చర్యంతో చూస్తున్నాడు.

"రాజా పిస్తోలు మునయ్య మీద గురిపెట్టి ఉంచు. కదిలాడా కాల్చెయ్యి! మిస్టర్ శేఖర్! ఇడుగో ఇతనే మీ ఇంట్లో ప్రవేశించిన దెయ్యం" అన్నాడు శేషయ్య.

"నువ్వు తోటమాలివి కావు! ఎవరు నువ్వు" అడిగాడు మునయ్య.

"అవును నా పేరు శేషయ్య కాదు ఇతని పేరు మొద్దబ్బాయీ కాదు. నా పేరు యుగంధర్. ఇతను నా అసిస్టెంటు రాజు!" అన్నాడు శేషయ్యగా అన్నిరోజులు సంచరించిన యుగంధర్.

"ఎవరూ! డిటెక్టివ్ యుగంధరా!" అడిగాడు ఆ ఇంకో మనిషి. యుగంధర్ తలఊపాడు.

శేఖర్ అమితాశ్చర్యంతో నోట మాట లేకుండా నిలబడ్డాడు. మునయ్య ఒక్క గంతువేసి రాజుని ఒక్క తోపు తోశాడు. రాజు యుగంధర్ మీద పడ్డాడు. యుగంధరూ, రాజూ నేలమీద పడ్డారు.

"త్వరగా తలుపు తెరు" కేకేశాడు మునయ్య ఆ ఇంకో మనిషి తలుపు గడియ మీద చెయ్యి పెడుతుండగా యుగంధర్ చేతిలోని టార్చి అతని చేతిమీదకి విసిరేశాడు. టార్చి వేళ్ళకి తగిలింది. "అబ్బ!" అంటూ చెయ్యి తీసేశాడు అతను.

అప్పటికి యుగంధరూ, రాజూ లేచారు. మునయ్య యుగంధర్ని కదలకుండా వెనకనుంచి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. రాజు మీదకి ఒక్క ఉరుకు ఉరికాడు తలుపు దగ్గిర ఉన్న మనిషి. శేఖర్ చేతిలో పిస్తోలు ఉన్నది కాని కాల్చడానికి వీల్లేకపోయింది. ఒకళ్ళతో ఒకరు

కలియబడి నేలమీద దొర్లుతున్నారు ఆ నలుగురూ, పిస్తోలు పేలిస్తే ఎవరికి తగులుతుందో! మునయ్య యుగంధర్ మెడచుట్టూ చేతులు వేసి బలం అంతా ఉపయోగించి మెడ నొక్కుతున్నాడు. అతను యుగంధర్ కన్నా భారీ మనిషి, పశుబలం ఉపయోగిస్తున్నాడు. యుగంధర్ చెయ్యి మడిచి మోచేతితో మునయ్య డొక్కలో గట్టిగా పొడిచాడు. "అబ్బా!" అంటూ యుగంధర్ మెడ మీదినుంచి పట్టు సడిలించాడు మునయ్య. ఆ అదను కోసమే కాచుకున్న యుగంధర్ అతన్నించి తప్పించుకుని లేచి నిలబడ్డాడు. మునయ్య లేస్తుండగా అతన్ని కాలితో గెడ్డం మీద ఈడ్చి తన్నాడు. మునయ్య వెనక్కు పడగానే కాలు మునయ్య గొంతు మీద పెట్టి, "కదిలితే పీక నొక్కేస్తాను" అన్నాడు యుగంధర్. అప్పటికి రాజు ఆ ఇంకో మనిషిని కింద పడేసి ఛాతీ మీద కూర్చుని "నీ పేరేమిటి?" అడిగాడు అతను మాటాడలేదు.

"చెప్పు! ఎలాగో పోలీసులు నీచేత చెప్పిస్తారు."

"జైరాజ్."

"మిస్టర్ శేఖర్! ఆ మూల ఉన్న తాడు తీసుకొచ్చి ఈ మునయ్య చేతులూ, కాళ్ళూ కట్టండి" అన్నాడు యుగంధర్.

అయిదు నిముషాలలో మునయ్య, జైరాజ్‌లు బంధితులయ్యారు, కాళ్ళూ చేతులూ కలిపి కట్టేశారు. యుగంధరూ, రాజూ కట్లు ఏమాత్రం గట్టిగా ఉన్నాయో పరీక్షించి, తృప్తి పడి లేచి నిలబడ్డారు. "వీళ్ళ విషయం?" అడిగాడు రాజు. రాజారాంనీ, సావిత్రినీ చూపించి "రాజారాంని ఇక్కడే ఉండనిద్దాం. సావిత్రిని ఇంట్లోకి తీసుకెళదాం"

"వీళ్ళకి కాపలా?" అడిగాడు శేఖర్. "రాజు కాపలా ఉంటాడు. కాసేపట్లో నేను వచ్చి కాపలా ఉంటాను. పదండి. మనం ఏమయినా అని మీ నాన్నగారు ఖంగారు పడుతుంటారు" అన్నాడు యుగంధర్.

ముగింపు వచ్చే సంచికలో

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..
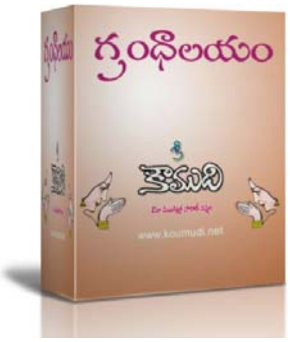
Click here to go to KOUMUDI Library